

Anna Novotná · Jiří Votruba

PYTlík a FLAŠKA

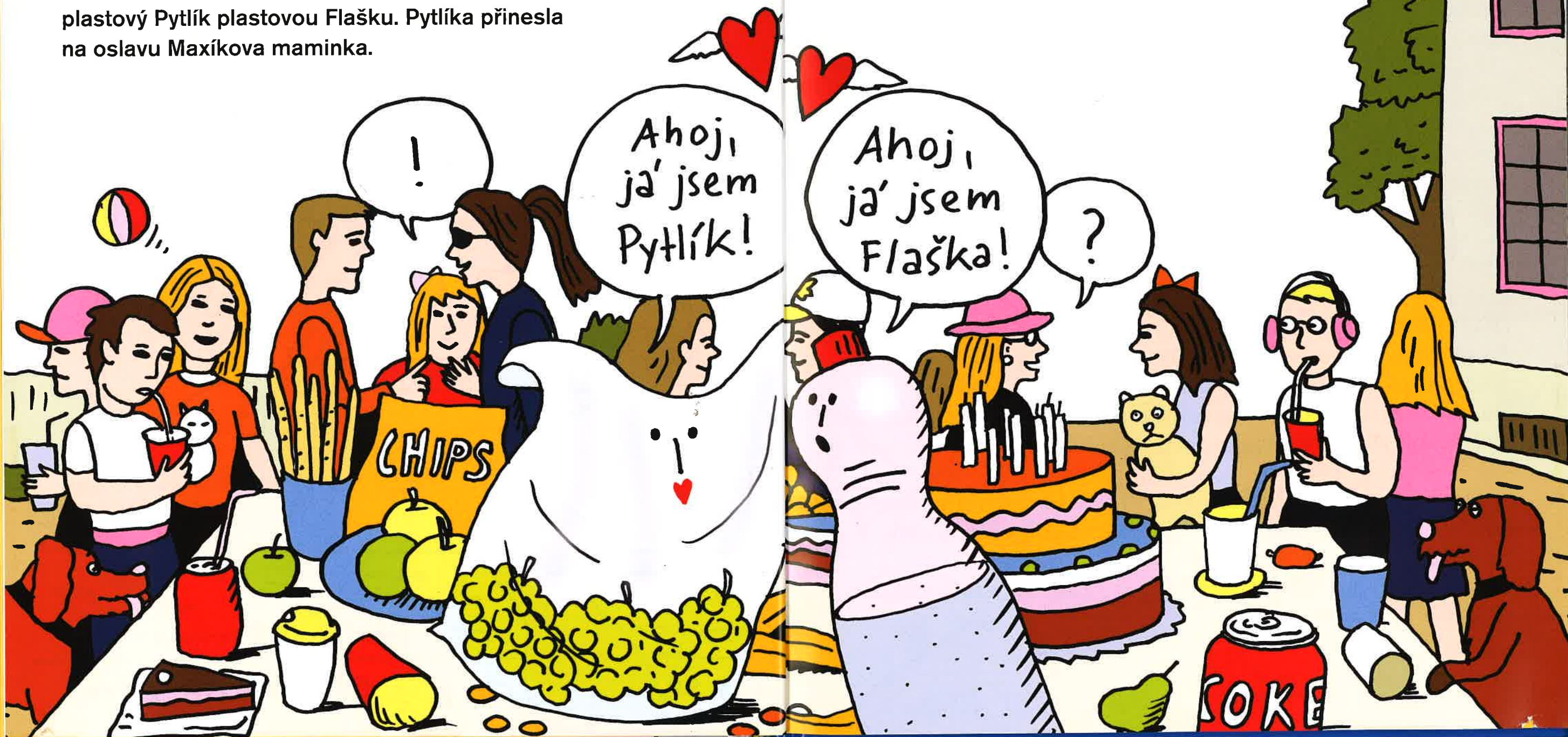

Albatros

Co se děje s plasty na Zemi

plastový Pytlík plastovou Flašku. Pytlíka přinesla na oslavu Maxíkova maminka.

Jsem plný kuliček hroznového vína a voňavých červených jahod, ležím na stole. Kousek ode mě stojí krásná plastová láhev. Růžová hlavička, kulatý obličej, pas jako vosička, a tolik se leskne...

„Ahoj, já jsem Pytlík,“ představuju se, „a ty?“

„Ahoj, já jsem Flaška.“

„Co tady děláš?“ osmělím se zeptat.

„Jsem tu na oslavě Františkových narozenin. Bude si se mnou připíjet na zdraví. Co jsi přinesl ty? Máš úplně plné břicho, ukaž, můžu se podívat?“

„Jasně,“ souhlasím. „To je...“

„Děti, občerstvení,“ volá něčí maminka, popadne mě za uši a obrátí vzhůru nohama. V tu ránu mám břicho prázdné, červené jahody i kuličky hroznového vína se kutálejí do puntíkové misky.

Se splasklým břichem mě hodí zpátky na stůl.

Stydím se před Flaškou, ona mě ale utěšuje: „Nic si z toho nedělej, mě taky za chvíli vypijou a budu mít prázdné břicho, nohy i hlavičku. Mně se líbíš i tak. Můžeme si zatím povídat...“

Jenže víc jsme si toho s Flaškou nestihli říct. V korunách stromů zaševalil vítr, pošimral mě na patách, pak víc a ještě víc, nafoukl mi břicho, zafučel pořádně a šup! LETÍM!

„Flaškó,“ stačil jsem ještě vykřiknout, ale zahrada se rychle vzdaluje, už je malinká, malinkatá.

Kam zmizel Pytlík?

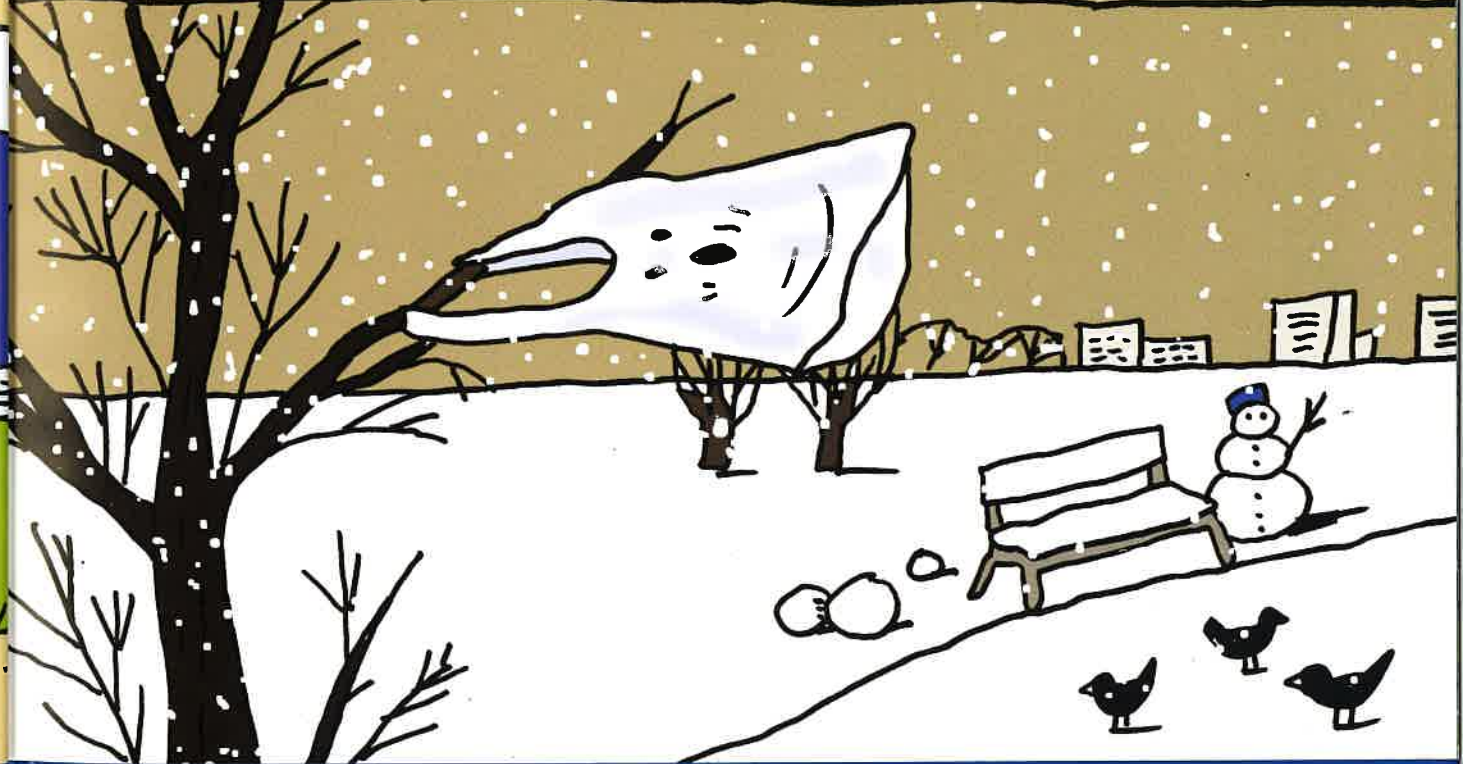
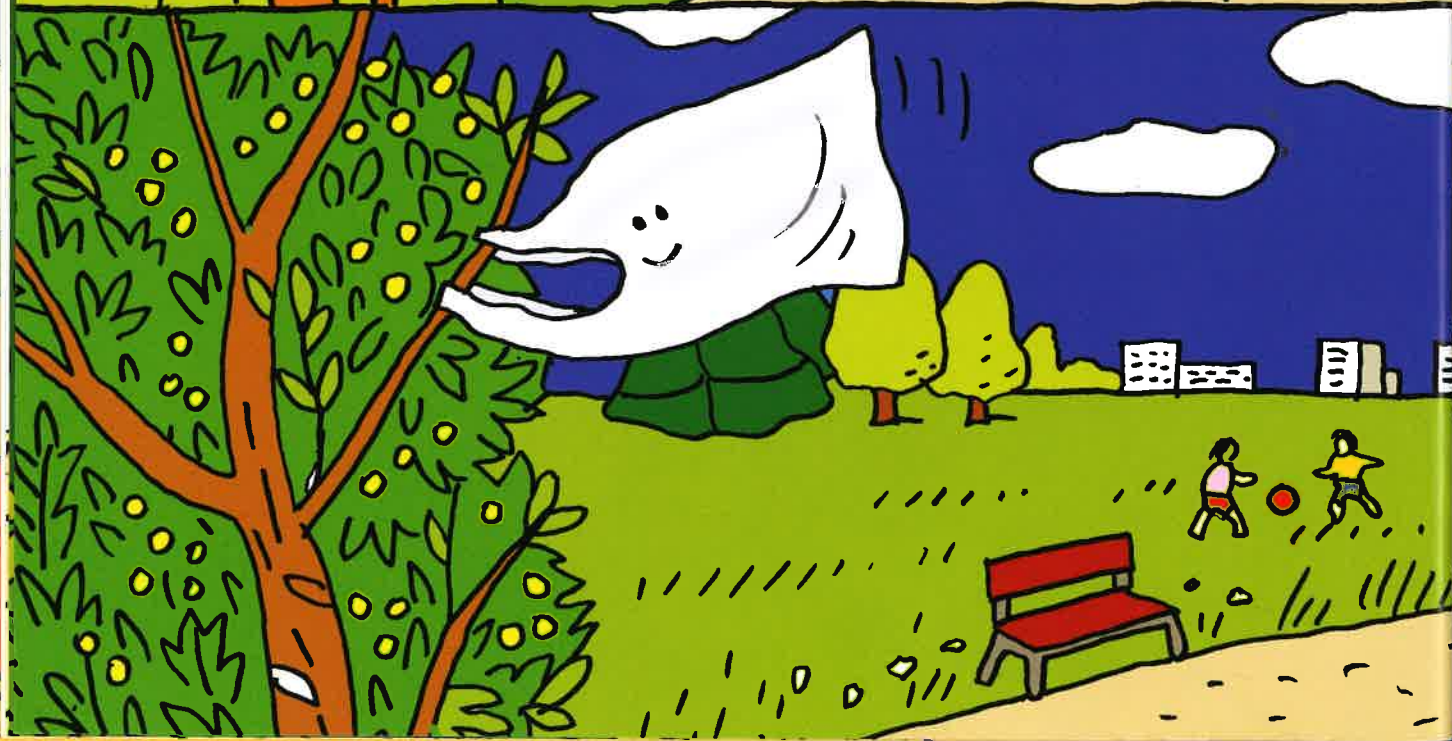
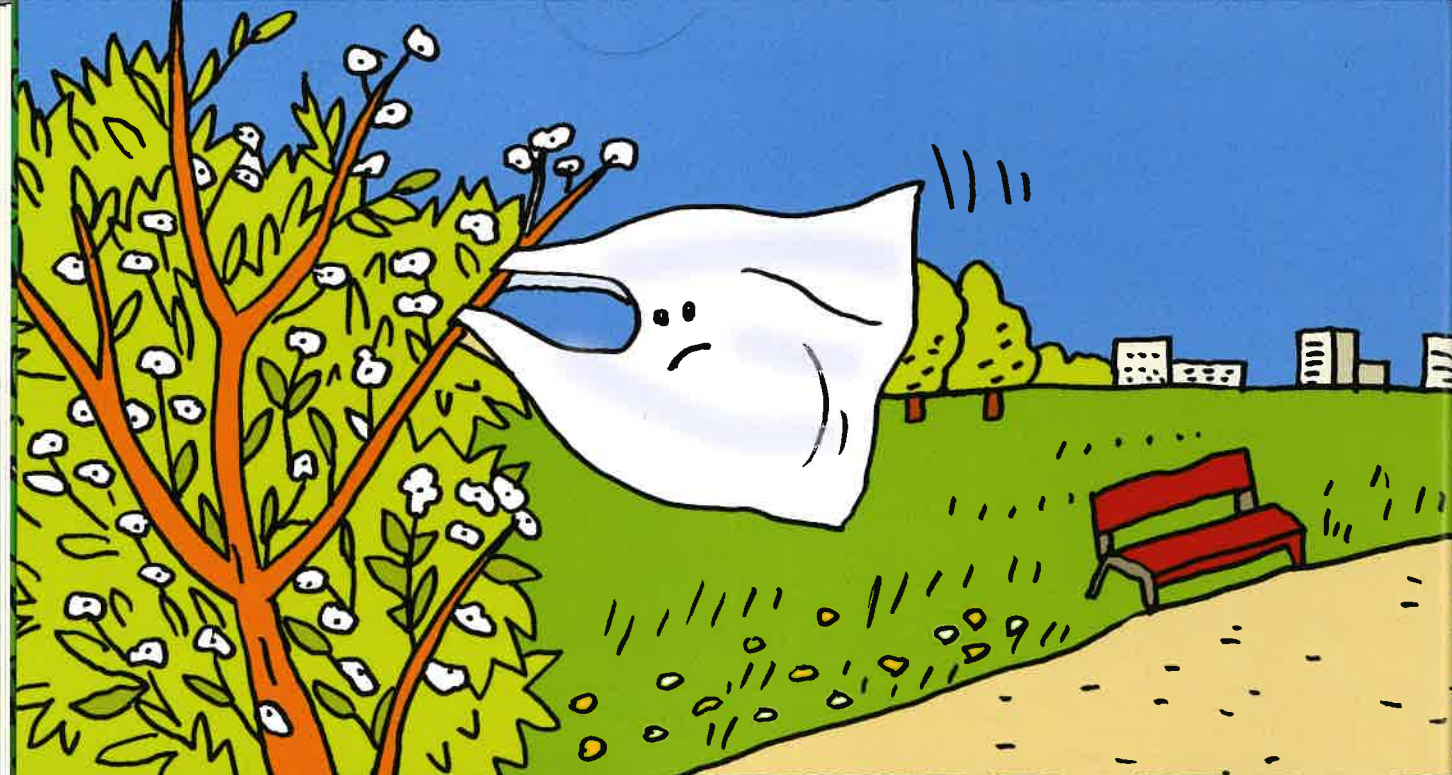
Pytlík letěl a letěl. Dělal ve vzduchu kotrmelce. Nahoru, dolů, dopředu, dozadu. Hoplá! Skok a skok. Hoplá. Fuííí.

Vítr si se mnou hraje. A mně se to vlastně moc líbí. Škoda, že mě nevidí Flaška, ta by koukala! Určitě by se jí tahle hra na cirkus líbila a přidala by se ke mně. Snad se ještě někdy shledáme. Stýská se mi po ní.

A najednou OUVEJ. Á... Auvajs! Nohy se mi zapletly do větviček stromu a břicho mám vmžiku plné listí. Ach jo. Tolik jsem doufal, že se třeba vrátím k Flašce!
„Haló, vy tam dole! Slyšíte mě?“ volám ze všech sil na maminku v parku, která tlačí do kopce kočárek se dvěma holčičkami. A funí u toho námahou.

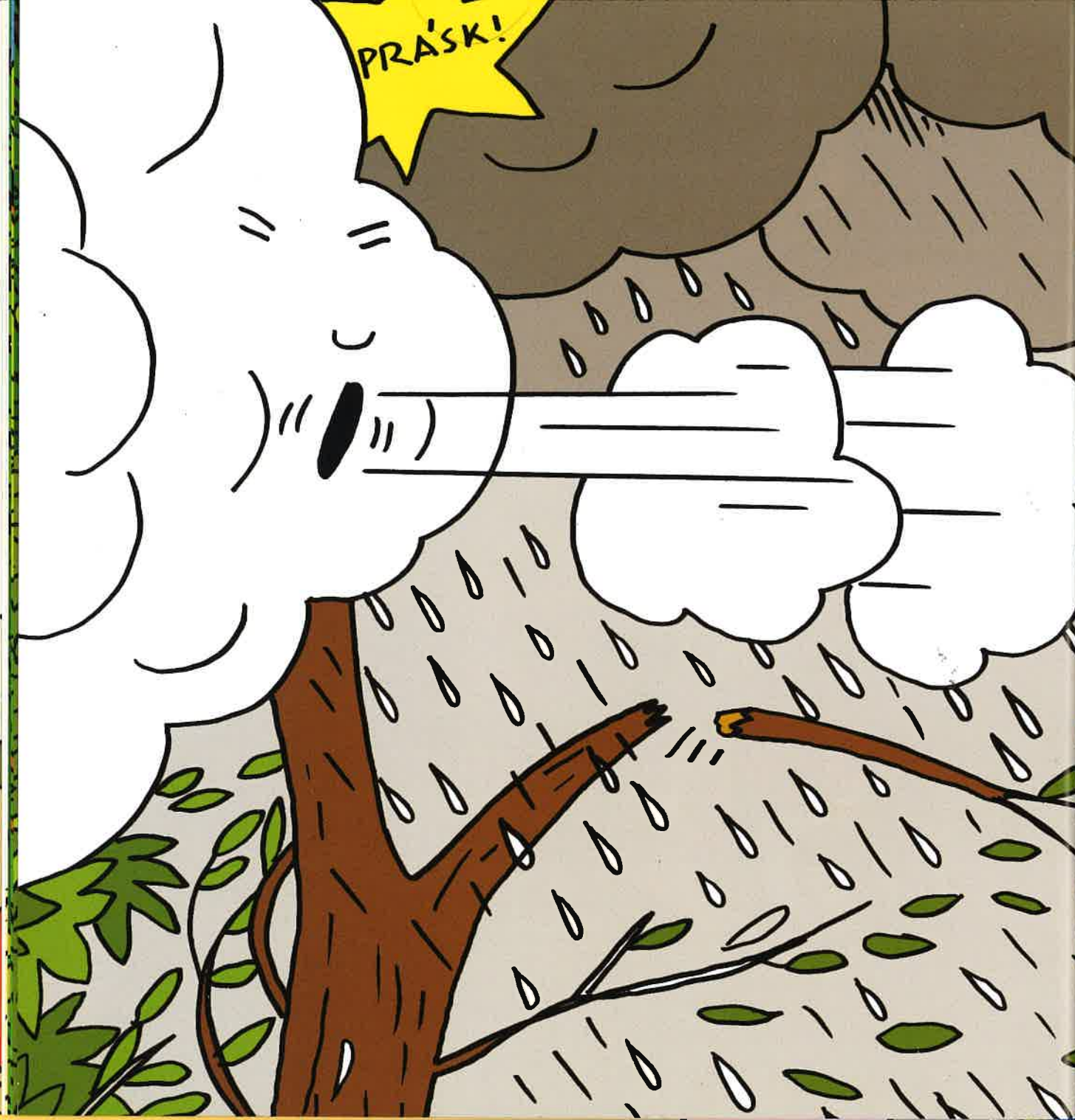

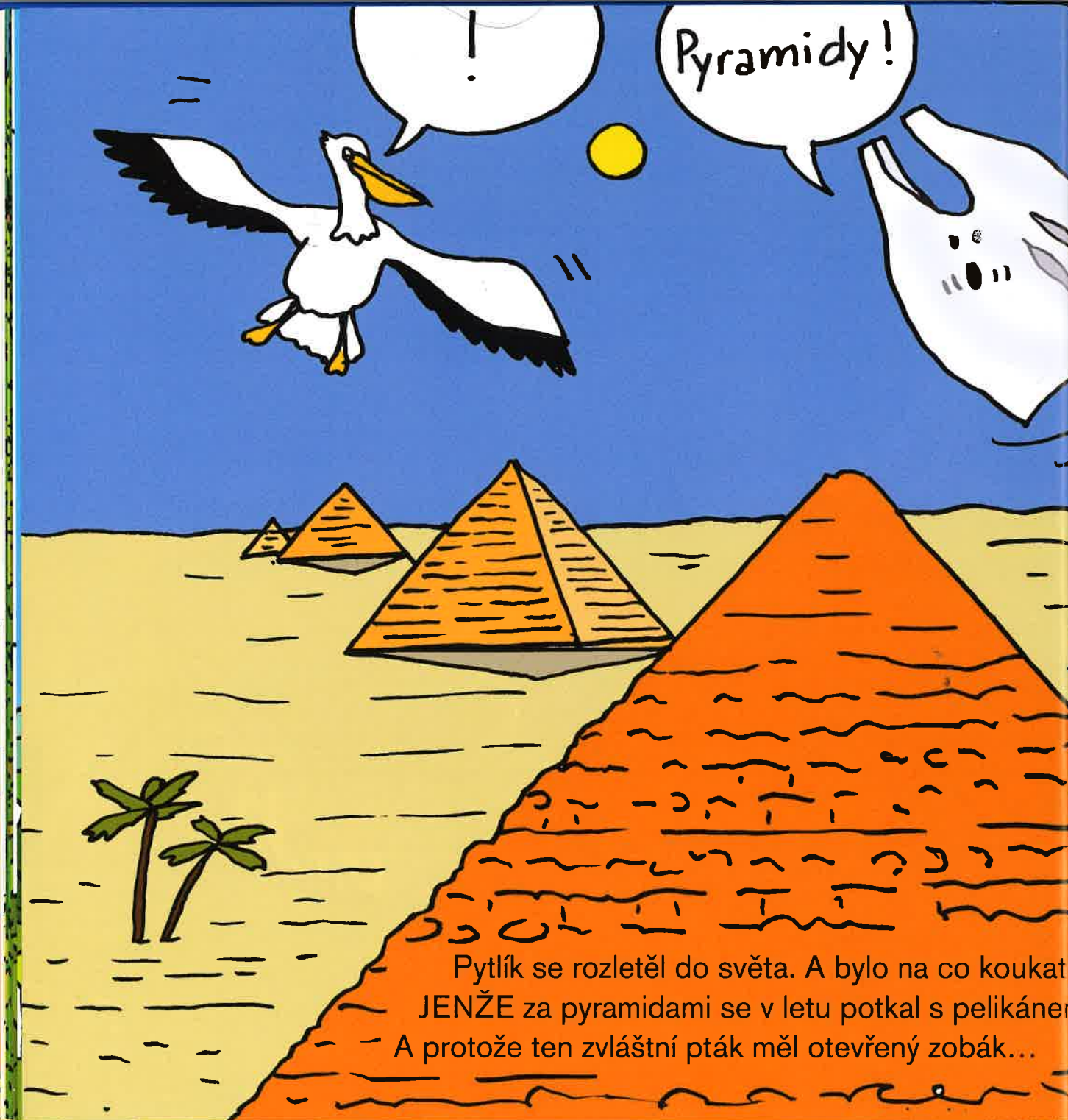
Pomóc!

Dírek v bříšku přibylo, mám je taky na nožkách. Už jsem skoro zapomněl, jak vypadá Flaška. „Neviděli jste moji Flašku?“ křičím na dvě maminky, co tlačí dva kočárky a v každém kočárku mají dvě stejná mimina. Neslyší mě.

Uplynulo mnoho let, než se Pytlíkovi poštěstilo se osvobodit. V jednom parném létě se strhla taková bouřka, že lámala stromy, trhala větve. I ta, na které visel Pytlík, se ulomila a Pytlík byl volný. Sice trochu potrhaný, ale... už zase LETÍ!

Pytlík se rozletěl do světa. A bylo na co koukat!
JENŽE za pyramidami se v letu potkal s pelikánem.
A protože ten zvláštní pták měl otevřený zobák...

...CHLAMST. Ten pelikán
Pytlíka spolkl!

No fuj! Tady je ale nepořádek, pomyslel si Pytlík, když se ocitl v ptačím břiše. Úplné plastové smetiště!

Červené kuličky, žlutý korálek, modrá špendlíková hlavička, plastové víčko, knoflík, brčko, obal od čokolády, kus bílé lžičky. Všechno olepené, slepené, ucpané a přecpané. Jé, a taky další plastový pytlík!

„Ahoj, já jsem Pytlík.“

„Čau, Sáček,“ povídá trochu otráveně rozedraný plastový pytlík. Asi je už dost starý, jedna díra vedle druhé.

„Jsi tady dlouho? Nepotkal jsi někde na cestách náhodou krásnou průsvitnou plastovou Flašku? Má pas jako vosička...“ vyzvídám.

„Nepotkal,“ nevrle odpoví Sáček. „Už si ani nepamatuju, jak jsem se sem dostal. Jsem tu snad sto let,“ převalí se na bok a na hromadu ostatních plastů, protože pelikán právě zamířil střemhlav dolů jako raketa.

Pták mává křídly pomalu a pomaleji – tíží ho břicho plné plastů, má ho jak z kamene. Najednou ŽUCH a je ve vodě. Chudák. Pytlík má zase štěstí a vyplave otevřeným zobákem ven. GLO... GLO. ŠPLOUCH, ŠPLOUCH... Mořské vlny si s ním pohazují, až najednou BLEMC! Vyhodí Pytlíka na podivný ostrov.

A hele, vidím kamarády plasty! Těch tady ale je! Možná bude mezi nimi i moje Flaška.

„Flaškó!“

„Co tady řveš,“ ozve se z hromady barevný plastový kelímek s natrženým okrajem.

„Já jen, jestli tady mezi vámi není moje průsvitná plastová kamarádka Flaška,“ odpovím nesměle.

„Jó, plastovejch flašek jsou tady kupy,“ mručí plastový kelímek a odfrkne si, ale nakonec se rozhodne, že Pytlíkovi pomůže.

„FLAŠKÓ!“ křičí oba.

A co se nestane!

„PYTLÍKŮ!“ ozve se z nedalekého plastového údolí.

Uprostřed oceánu se tyčí vysoké hory. Plastové velehory. A na nich se Pytlík znovu setkal s Flaškou. A Flaška se znovu setkala s Pytlíkem. Vzpomínají, co plastového zažili. Vyprávějí si, co plastového viděli a koho plastového potkali. Mají na to spoustu času, protože plasty jen tak nezmizí. Pytlíkové i Flašky žijí totiž mnohem, mnohem déle než zvířata a lidé.